

ΤΟΥ **Δημήτρη Μπλάνα** *

Την ώρα που οι άξονες της συμφωνίας έχουν γίνει οι περισσότεροι γνωστοί, αποκαλύπτεται ότι από την αρχή, η διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησης καθορίζεται από τη μοναδική πραγματική “κόκκινη γραμμή”. Η θέση της Ελλάδας είναι στην Ευρωζώνη και η λύση οφείλει να δοθεί εντός του Ευρωπαϊκού πλαισίου της ΕΕ.

Προς τι λοιπόν ο αιφνιδιασμός κυβέρνησης και ΣΥΡΙΖΑ για την αδυναμία ενός “έντιμου συμβιβασμού” με τους δανειστές; Το δίδυμο Σόιμπλε – Γιούνκερ κατ’ επανάληψη έχει παρομοιάσει Τσίπρα και Βαρουφάκη με “μαθητευόμενους γιατρούς που επιχειρούν εγχείρηση αγνοώντας τους βασικούς κανόνες”. Και προειδοποιούν ότι εφόσον συνεχίζουν να τους αγνοούν η θέση της Ελλάδας είναι “εκτός ζώνης € και ΕΕ”, απλά και καθαρά. Με αυτόν τον τρόπο κλείνει πάντα η απάντηση σε κάθε αναφορά για “πολιτική λύση” που δε θα περιλαμβάνει την αξιολόγηση των θεσμών ΕΕ-ΔΝΤ -ΕΚΤ. Εκείνους τους “βασικούς κανόνες της ΕΕ” που οι εργαζόμενοι και άνεργοι ζούνε και περιγράφονται στο email Βαρουφάκη. Αποδοχή του χρέους συνοδευόμενη από ληστεία στα αποθεματικά των ταμείων και ΟΤΑ για να πληρωθεί, ορθολογικό συνταξιοδοτικό στη βάση μηδενικών ελλειμμάτων, πρωτογενή πλεονάσματα, “μεταρρυθμίσεις” στην αγορά εργασίας, ιδιωτικοποιήσεις, φορολογική “μεταρρύθμιση και “αριστερός” ΦΠΑ στα βασικά είδη διατροφής. Κατόπιν, εκταμίευση της δόσης, για την πληρωμή των τοκογλύφων. Εκείνο λοιπόν που συνεχίζουν να “διαπραγματεύονται” δεν είναι παρά ο ρυθμός καταστροφής των λαϊκών στρωμάτων η σωτηρία των τραπεζιτών (bad bank, πλειστηριασμοί), μερίδων κεφαλαίου (ν. Δένδια για τα χρέη επιχειρήσεων, συνταγογράφηση για την ελληνική φαρμακοβιομηχανία, ΦΠΑ στα ξενοδοχεία) και μοίρασμα της πίττας (ιδιωτικοποιήσεις).

Ωστόσο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δε μπορεί να κρατάει στάση χαιρέκακης επιβεβαίωσης απέναντι στην αριστερά της αστικής διαχείρισης που δεν ξέφυγε από το σφικτό εναγκαλισμό με την ΕΕ και την πλουτοκρατία, γιατί δεν είναι το ζητούμενο ούτε για τα λαϊκά στρώματα ούτε για την

οικοδόμηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Όσο, οι λαϊκές προσδοκίες παραμένουν ζωντανές, και ανολοκλήρωτες, το πολιτικό σύστημα δε μπορεί παρά να παραμένει σε αστάθεια. Δεν είναι δεδομένο ότι οι εργαζόμενοι και άνεργοι, που έφεραν το ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, για να βελτιώσουν λίγο τη ζωή τους και να αντισταθούν στην αστική επίθεση, θα συρθούν μαζί με την κυβέρνηση πειθήνια στην καταστροφή.

Η συγκυρία αυτή απαιτεί από τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς να αναλάβουν την πρωτοβουλία για έναν νέο γύρο κοινωνικών συγκρούσεων, που να ξεπεράσει τον ταξικό αμυντισμό που περιγράφεται στο “να μην περάσει” και να αναδείξει την επιθετική πλευρά, των στόχων και των αιτημάτων σε εργασία, κοινωνικές παροχές, δικαιώματα και εκπαίδευση που θα μετατοπίσουν το συσχετισμό δύναμης προς τη μεριά της εργασίας. Που θα στοχεύσουν στον πυρήνα της αστικής στρατηγικής και θα λειτουργήσουν συνεκτικά με τα στοιχεία της εξόδου από ΕΕ και €, της διαγραφής του χρέους και της προστασίας του εισοδήματος, τον κοινωνικό έλεγχο στην παραγωγή. **Είναι η στιγμή που πρέπει να περάσουμε από το “τι να γίνει” και να περιγράψουμε το “πώς θα γίνει”.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να κάνει την αυτοκριτική της. Γιατί στην κρίσιμη περίοδο που τέθηκε το ζήτημα της κυβερνητικής εξουσίας, απέτυχε να αποτελέσει τη δύναμη εκπροσώπησης των περισσότερο ριζοσπαστικών τμημάτων της λαϊκής εξέγερσης. Να αναδείξει μέσα από τη δράση στο κίνημα, τον πυρήνα της αστικής πολιτικής διαχείρισης και των δεσμών με την ΕΕ και το €, να υποδείξει το δρόμο και τη διαδικασία για την πολιτική τομή, για τις αναγκαίες κοινωνικές τομές. Ότι στη δομική κρίση του καπιταλισμού κοινωνικές κατακτήσεις δε μπορούν να διατηρηθούν χωρίς να σπάσει το ασφυκτικό πλαίσιο ΕΕ και €, του στενού εναγκαλισμού με το κεφάλαιο.

Κριτική θα πρέπει να γίνει και στην αντίληψη που θεωρεί ιστορικό λάθος να κοπεί το σχοινί του ισορροπιστή τώρα γιατί μετά έρχεται η πτώση και το χάος. Γιατί βλέπει ένα σημείο καμψής μεταξύ αστικής διαχείρισης του χθες και ένα κυβερνητικό μετεωρισμό που με τη δύναμη του “υπεύθυνου κινήματος” μπορεί να αλλάξει την ισορροπία προς όφελος των εργαζομένων. Πόσο μάλλον όταν αυτή η κατεύθυνση επιχειρείται να υλοποιηθεί στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, στη λογική του “χτυπάμε τα αρνητικά - στηρίζουμε τα θετικά”.

Για να νικήσει το κίνημα και να ανατραπεί ο μνημονιακός ζυγός, δεν αρκούν η εξειδίκευση και περιγραφή του σχεδίου και του δρόμου, απαιτούνται άμεσες κινήσεις για τη συγκρότηση του κινήματος απέναντι σε μία νέα μορφή κυβερνητικού συνδικαλισμού. Απαιτείται συγκρότηση του πολιτικού μετώπου και βαθιά τομή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της κομμουνιστικής

και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Σε αυτό το δρόμο θα πρέπει να έρθουμε σε επαφή με συλλογικότητες και ρεύματα, που εκφράζουν τη διαφωνία τους με το ΣΥΡΙΖΑ και με αγωνιστές με αναφορά στο χώρο του ΚΚΕ. Είναι όμως αναγκαία και η συσπείρωση και βαθύτερη ενότητα των κομμουνιστικών επαναστατικών δυνάμεων, ο προγραμματικός διάλογος και η ανάπτυξη μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής.

* Αριστερή Συσπείρωση, Μέλος ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ στις 24/5/2015